

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D.K., narozený ... státní příslušnost Ukrajina, nyní pobytem ...
zastoupený: Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem
Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14.11.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2018
č.j. OAM-611/ZA-ZA11-P15-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Marku Hudlickému, se přiznává odměna ve výši 10.200,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 14.11.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2018 č.j. OAM-611/ZA-ZA11-P15-2018, které mu bylo doručeno dne 8.11.2018 a jímž bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) se neuděluje. Součástí žaloby učinil žalobce i **žádost o ustanovení zástupce**, které bylo vyhověno usnesením ze dne 22.11.2018 č.j. 60 Az 74/2018-22, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta Mgr. Marka Hudlického.
2. **V žalobě** doplněné k výzvě soudu žalobce uvedl, že jejich rodina byla ve vlasti pronásledována a v případě návratu do země původu mu hrozí vážná újma. Žalobce žil ve společné domácnosti se svým nevlastním otcem L.K., který byl pronásledován soukromou osobou, byl opakovaně fyzicky napadán, sledován a vydírán, vyhrožováno bylo celé jeho rodině. Zážitky z doby pronásledování spolu rodina sdílela a prožívala. Správní orgán měl pronásledování člena rodiny zohlednit i při rozhodování o žádosti žalobce, neboť právě tyto skutečnosti byly důvodem opuštění země původu. Dále uvedl, že státní orgány Ukrajiny nebyly schopny zajistit účinnou ochranu L.K. a on z tohoto důvodu pociťuje obavu z návratu, avšak správní orgán bez jakýchkoliv podkladů ke stejnému závěru nespěl. Žalobce upozornil na odst. 36 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen **Směrnice**). Vyjádřil, že dle něho žalovaný nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) a neřídil se pravidlem „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. V této souvislosti odkázal na rozsudky NSS ze dne 24.2.2004 č.j. 6 Azs 50/2003-89 a ze dne 14.11.2013 č.j. 5 Azs 12/2012-47. Také namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné s odkazem na rozsudek NSS ze dne 10.5.2018 č.j. 6 Azs 201/2016.
Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a současně je toho názoru, že v případě udělení azylu či doplňkové ochrany jeho nevlastnímu otci, matce a sestrám, jevílo by se jako žádoucí udělit mu humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. V opačném případě by bylo zjevně nespravedlivé, aby se rodina rozdělila, pokud by byl žalobce povinen vrátit se do svého domovského státu, zatímco jeho rodiče a sestry by byly oprávněny pobývat na území ČR.
K prokázání svých tvrzení označil několik listin, a navrhl provést výslech L.K., M.K. a účastnický výslech své osoby. Žalobce uvedl, že označené listiny soudu předloží (do dne rozhodnutí ve věci tak však neučinil). Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně žádal o přiznání náhrady nákladů řízení. (K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.10.2018 č.j. OAM-611/ZA-ZA11-P15-2018**, bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen **žádost**) v České republice (dále jen **ČR**) podal žalobce dne 13.7.2018. Dne 18.7.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden i pohovor k uvedené žádosti, následně byl dne 26.7.2018 proveden doplňující pohovor. Žalobce správnímu orgánu mimo jiné sdělil, že do roku 2010 používal jméno po otci, D.K., nyní používá

příjmení svého nevlastního otce L.K. Je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného křesťanského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení ani nikdy nebyl aktivní v politice, je svobodný a bezdětný; do ČR přicestoval automobilem (spolujízdou) přes Polsko.

Na dotaz ohledně důvodů žádosti sdělil, že v roce 2015 byl jeho otčím zbit a byl donucen přepsat své auto na útočníky. Následné vyšetřování však nebylo doposud ukončeno a zdá se zcela bez výsledků. V roce 2014 tíž lidé otčímovi řekli, že jim dluží 120 000 hřiven. Dle žalobce podal otčím hlášení na policii, že mu ukradli auto. Auto se následně dostalo na policejní parkoviště. Otčím čekal od konce roku 2015 do léta 2016, jak se jeho problém vyřeší. Jelikož ale nedošlo k žádnému posunu, odcestoval za prací do Polska a za nějakou dobu do ČR. Od té doby se s ním již žalobce neviděl, v kontaktu byli přes sociální sítě a také si volali.

Při pohovoru bylo též zjištěno, že žalobce jezdil pravidelně vždy na několik měsíců za prací do Polska, konkrétně od října 2016 do února 2017, od dubna do května 2017 a posledně od října 2017 do ledna 2018. V Polsku nikdy neměl žádný problém, polské vízum dle svých slov obdržel asi týden po podání žádosti. Rodinu živila matka, která také střídavě pracovala v Polsku, on jen matce částí vydělaných peněz přispíval. Během jeho posledního pobytu v Polsku mu zavolala, aby se co nejdříve vrátil zpět domů. Když přijel, řekla mu, že je nebezpečné zůstat na Ukrajině, a tak několik týdnů na to přijeli do ČR. Žalobce má za to, že jeho život je v ohrožení. Na dotaz správního orgánu však popřel, že by s lidmi, kteří napadli nevlastního otce, on sám měl nějaké problémy.

Jako vysvětlení, proč o mezinárodní ochranu nepožádal již během svých návštěv v Polsku, když o otcových problémech věděl již od roku 2016, uvedl, že jeho otčím, ani on sám o možnosti požádat o mezinárodní ochranu nevěděli. Ohledně hrozeb v případě návratu do vlasti žalobce dále uvedl, že všichni nyní vědí, že vycestovali, i lidé, kteří otčímovi vyhrožovali a kteří mají v jejich obci známé, se o tom dozvědí. Jak se pak zachovají, neví. Mají konexe a vliv, když otce poprvé zbili a požadovali po něm 120 tisíc hřiven, šel otec na policii a stěžoval si na ně. Přestože měl těžká zranění, otřes mozku a měl i lékařské zprávy, byl případ ututlán. Když si pak na policii stěžoval podruhé kvůli autu, táhl se případ tolik, že je jeho dořešení v nedohlednu. Žalobce k dotazu potvrdil, že on osobně neměl žádné problémy se státními orgány, ani jakékoliv problémy se soukromými osobami či subjekty, a také, že uvedl všechny důvody pro podání žádosti.

Správní orgán konstatoval, že nevlastní otec žalobce, pan L.K., matka žalobce, paní M.K., a jeho nezletilé sestry A. a S. jsou rovněž žadateli o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Správní orgán nejprve hodnotil důvody sdělené žalobcem z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Vycházel též z obecných informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konstatoval, že žalobce nevyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce též nepociťoval ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž tyto důvody jsou vymezeny taxativně.

V průběhu správního řízení žalobce opakovaně sdělil, že v souvislosti s problémy nevlastního otce neměl ve vlasti jakékoliv potíže, neměl ani žádné potíže se státními orgány. Jeho vycestování bylo dle žalovaného vedeno pouze snahou o následování jeho matky, která se rozhodla se sestrami žalobce vycestovat do ČR za svým manželem, který se zde nachází již od roku 2016 a v současné době zde žádá o udělení mezinárodní ochrany. Jediným důvodem, na jehož základě přicestoval žalobce do ČR, bylo tvrzení jeho matky,

že je pro ně nebezpečné na Ukrajině dále zůstat. Žádné bližší vysvětlení mu nepodala a on se žádného dalšího vysvětlení ani nedomáhal, a to přesto, že sám žádné nebezpečí pro svou osobu ve vlasti evidentně nepociťoval. Správní orgán uvedl, že případ každého žadatele o mezinárodní ochranu se posuzuje striktně individuálně, a potíže nevlastního otce v zemi původu proto posuzoval v samostatném správním řízení, nicméně ani v jeho případě neshledal důvody pro udělení mu azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Legalizaci pobytu na území ČR za účelem společného rodinného soužití nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 37/2003: „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

Správní orgán konstatoval, že ve Lvovské oblasti, kde žalobce žije, je bezpečnostní situace dobrá. Žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Dále správní orgán posoudil možnosti udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a došel k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny nebo z humanitárního důvodu.

Žalovaný se také zabýval situací žalobce ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Jako důvod žádosti byly označeny výhradně problémy nevlastního otce a pokyn matky, aby také vycestoval do ČR. Navíc ani v případě nevlastního otce neshledal žalovaný důvody pro udělení doplňkové ochrany. Nic nenasvědčuje tomu, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do vlasti mu nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný uvedl, že je mu sice známo, že na území ČR pobývají nevlastní otec, matka a sestry žalobce, avšak existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, přičemž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2011 č.j. 4 Az 9/2010. V ČR nebyla udělena doplňková ochrana žádnému z rodinných příslušníků žalobce, tedy nemá nárok ani na udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.1.2019** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť v řízení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Také zopakoval důvody podání žádosti a zdůraznil, že žalobce v období před podáním žádosti opakovaně pobýval mimo vlast na území Polské republiky za účelem zaměstnání. Odkázal i na judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2006 č.j. 2 Azs 137/2005, z nichž vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Správní orgán připomněl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a

specifickým právním institutem, jenž má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v ČR. K těmto účelům je možné využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

K odkazu na odst. 36 Směrnice, ze kterého žalobce dovozuje důvod pro přiznání postavení uprchlíka, žalovaný uvedl, že se nelze dovolávat obsahu zmíněné Směrnice, neboť její právní účinky na žalobce vůbec nedopadají, neboť žádný z členů jeho rodiny nemá právní postavení uprchlíka, když mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem nebyla panu L.K. ani jiným příbuzným udělena.

K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obavy z pronásledování v zemi původu, žalovaný uvedl, že se důvody uváděnými žalobcem v průběhu správního řízení podrobně zabýval, avšak neshledal je za důvody azylově relevantní. V tomto také odkázal na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí a na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 22.1.2004 č.j. 5 Azs 37/2003. Současně správní orgán uvedl, že nezpochybňuje protiprávní jednání jistých soukromých osob, které bylo směřované vůči nevlastnímu otci žalobce, avšak upozornil na to, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů je nutné vyčerpat všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí instituty ochrany, deklarované mezinárodním právem, ale žalobce tuto podmínku zjevně nenaplnil. Správní orgán vyjádřil, že státní orgány Ukrajiny jsou schopny zajistit svým obyvatelům ochranu, a to i před pronásledováním ze strany soukromých subjektů, pokud o ni požádají. Žalobce však opustil území Ukrajiny, aniž by se pomoci z jejich strany domáhal (ani nevyčkal výsledku šetření policie v případě nevlastního otce). Navíc nelze přehlédnout, že popisované jednání namířené proti L.k. nelze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu (nebyly zapříčiněny rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušnosti k určité sociální skupině či politickým přesvědčením), neboť bylo zjevně motivováno snahou obohatit se o finanční prostředky nebo automobil. K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obav z návratu do země původu, žalovaný uvedl, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Zároveň to byl žalobce, kdo měl v řízení povinnost tvrzení. Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že uváděné potíže nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Žalobce ve své další námitce uvedl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s otázkou přiměřenosti v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z žaloby však není patrné, z čeho žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí bude mít za následek zásah do jejich soukromého a rodinného života. Z dostupných zdrojů, jež jsou součástí spisu, nevyplývá, že by v zemi původu žalobce bylo právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno. Tedy důsledky plynoucí z neudělení některé z forem mezinárodní ochrany nemohou toto právo žalobce nijak poškodit. Žalovaný v této souvislosti dále konstatoval, že po posouzení skutečností vyjádřených v řízení není možné považovat případné vycestování žalobce do země původu za rozpor s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť žalobce může svůj rodinný život realizovat ve své vlasti, odkud pochází, kde je podle informací žalovaného správního orgánu uspokojivá bezpečnostní situace.

K námitce, že žalobce naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany a žalovaný správní orgán tak nesprávně aplikoval § 14a zákona o azylu, bylo odkázáno tento na stranu

7 - 11 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán možností udělit mu doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak po posouzení jeho výpovědi a dostupných aktuálních a relevantních informací dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a ani § 14b zákona o azylu.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.1.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.10.2018 žalobci předáno dne 8.11.2018.
6. **V replice ze dne 20.2.2019** žalobce zopakoval a upřesnil své námitky s tím, že žalovaný se nevypořádal s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kterou by se dle judikatury a s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod správní orgán měl zabývat vždy. Zdůraznil, že na území ČR pobývá jeho rodina, přičemž není zcela rozhodné, že žádosti o azyl ostatních členů rodiny byly rovněž zamítnuty. Žalovaný má za to, že pan L. K. a případně žalobce na území svého domovského státu nevyčerpali všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, avšak žalobce je naopak přesvědčen, že byl vyvinut dostatek aktivity a v řízení před správním orgánem k tomuto uvedl dostatek tvrzení. Dále vyjádřil přesvědčení, že nebyl povinen setrvat na území svého domovského státu za situace, kdy se on a zbytek jeho rodiny cítili ohroženi. Nevlastní otec však nadále sledoval stav trestního řízení, ale dle jeho zjištění jsou příslušné orgány činné v trestním řízení zcela nečinné.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce i žalovaný s uvedeným postupem souhlasili a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
9. Soud při svém rozhodování vycházel z podání účastníků a z obsahu správního spisu. K dalšímu dokazování soud nepřistoupil. Žalobce v žalobě navrhoval k důkazu několik listin, které však soudu ani do dne vydání rozhodnutí nepředložil. Dále navrhoval *výslech L.K., M.K. a účastnický výslech své osoby*, neuvedl však, jaké skutečnosti by chtěl těmito výslechy prokazovat.
10. Dle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

11. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
12. Podle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.“
15. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
16. V odst. 36 preambule *Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU* se uvádí „Rodinní příslušníci jsou již z důvodu svého příbuzenského vztahu k uprchlíkovi zpravidla vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být důvodem pro přiznání postavení uprchlíka.“
17. Podle čl. 2 písm. d) *Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU* „Pro účely této směrnice se rozumí „uprchlíkem“ státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12.“
18. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“
19. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

20. Žalobce jako hlavní důvod žádosti uvedl výše popsané útoky směřované proti jeho nevlastnímu otci. V žalobě namítal, že *správní orgán měl pronásledování člena rodiny zohlednit i při rozhodování o jeho žádosti, neboť situaci prožívala celá rodina*. Při pohovoru ovšem žalobce popřel, že by s lidmi, kteří napadli nevlastního otce, sám měl nějaké problémy. S útočníky se nikdy nesetkal a nebyl jimi ani jinak kontaktován. Soud připouští, že popsané události mohly vyvolat určité obavy i u dalších členů rodiny, z chování žalobce však nevyplývá, že by tyto obavy byly zásadnějšího charakteru. I v době po popsáních útocích žalobce pravidelně odjížděl za prací do Polska a opět se vracel domů na Ukrajinu. Nezdá se, že by se bál zdržovat se v místě bydliště, přestože měl možnost ho opustit. Především je však třeba konstatovat, že problémy nevlastního otce žalobce není možné zařadit pod § 12 zákona o azylu, neboť byly motivované snahou získat majetek, nejednalo se o pronásledování „*za uplatňování politických práv a svobod*“ či „*z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“. Žádost L.K., tj. nevlastního otce žalobce, byla projednána v samostatném řízení, přičemž mezinárodní ochrana mu nebyla udělena v žádné formě. Nevlastní otec žalobce nesplňuje definici uprchlíka podle článku 2 písm. d) *Směrnice*, žalobce se tedy nemůže úspěšně dovolávat odstavce 36 preambule této *Směrnice*. Žalobce tvrdil, že státní orgány Ukrajiny nejsou schopny poskytnout L.K. (a potenciálně též celé rodině) ochranu. Soudu je případ nevlastního otce žalobce znám z úřední činnosti (rozhodování ve věci sp. zn. 60 Az 72/2018). Policie se jeho oznámením zabývala a v rámci vyšetřování také některé kroky učinila, např. provedla výslech O.T. a dohledala a zabavila předmětný automobil, ukrajinské orgány tedy nebyly nečinné. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci v souvislosti s útoky na L.K. nemohl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu ani jiná forma mezinárodní ochrany, což také srozumitelně a podrobně vysvětlil správní orgán v napadeném rozhodnutí.
21. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.5.2018 č.j. 6 Azs 201/2016. K tomu musí soud předně podotknout, že rozsudek, na který žalobce odkázal, se týkal situace, kdy bylo cizinci správním rozhodnutím zrušeno povolení k trvalému pobytu. Cizinci tedy bylo odjímáno existující pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce je ve zcela odlišné situaci, v současné chvíli není oprávněn na území ČR pobývat ani na základě povolení dle zákona o pobytu cizinců, ani na základě udělené mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.
22. Aby mohl správní orgán vyhovět žádosti, musí dojít k naplnění podmínek předpokládaných zákonem o azylu (a zároveň nesmí být naplněna negativní podmínka podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu). Institut mezinárodní ochrany neslouží jako univerzální způsob legalizace pobytu na území. Jak ve své judikatuře uvádí i NSS „*ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.*“ (rozsudek NSS ze dne 8.6.2012 č.j. Azs 8/2011- 62) Správní orgán v daném případě nebyl povinen se podrobněji zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v zemi původu bylo jeho právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno, ani že by si žalobce vytvořil mimořádné vazby na území ČR. Žalobce i jeho nejbližší rodinní příslušníci jsou všichni občané Ukrajiny, dlouhodobě pobývají v obci Z., kde mají rodinný dům, a bezpečnostní situace v této oblasti je dobrá. Jejich společnému soužití ve vlasti tedy nic nebrání.

23. K námitce, že by měl žalobci být udělen humanitární azyl, aby nedošlo k rozdělení rodiny, soud pouze uvádí, že nevlastnímu otci, matce a sestrám žalobce nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné formě, k rozdělení rodiny tedy nedojde.
24. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti lze uvést, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem, stav věci byl dostatečně zjištěn, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu. Žalobní námitky proto shledal soud nedůvodnými.
25. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
27. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Marek Hudlický a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování ve výši celkem 10.200,- Kč, která je tvořena třemi úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a replika) a třemi paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2105740506/2700, VS 18276, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u NSS se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 6. května 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně